

Kapitola 3.

MAGIE MEZI BERBERY

Přípravy oslav byly v plném proudu. Muži sháněli dřevo na oheň a rovnali hranice, ve kterých muselo být vždy devět druhů dřeva v přesném poměru devítin, stavěli stoly a lavice, poráželi dobytek. Ženy pekly koláče, připravovaly pokrmy, smýčily a uklízely, sbíraly byliny ke speciálnímu ochucení medoviny a k přidání do ohňů, šily šaty a šátky. Elena byla v jednom kole. Pomáhala, kde mohla. Michael a Breta byli jediní, kdo to hemžení nesli nelibě. Michael měl bolehlav z Eleny, protože od sebe odháněla celou gardu, že se plete ženským pod nohy. Když se ho pokoušela zbavit s rukama po lokty od těsta, zůstal na ni němě civět. Přišel za ní, protože z kuchyně vyhodila Morfea, pak Nefa i Françoise. Icee vyrazila Betty.

Breta vše pozorovala s nechápavou netrpělivostí. Všem přidruženým činnostem se úspěšně vyhýbala. Elena se jí pokusila vysvětlit, že jde o tradici uctění bohů, že si tak Berberci zajišťují přízeň Matky země, bohyně Gayany. Breta na konto bohů prohlásila něco velmi sprostého. Elena opáčila, že jakýkoliv důvod k oslavě je dobrý důvod, a od debaty ustoupila.

Luccile brblala. Nejdřív musela Elenu téměř násilím donutit chvíli postát, aby jí mohla upravit šaty. Princezna sebou neustále nervózně šila. Bála se, že zítra něco pokazí.

Luccile ji snad stokrát píchla jehlou. Jako by to nestačilo, Elena ji vyvlekla do lesa sbírat kvítí na věnce a bylinky. Byliny nasbírané noc před slunovratem, o slunovratu a noc po něm mají největší moc. Bez věnečku se při oslavách neobešla žádná dívka, obzvláště chtěla-li se vdávat. Měsíc svým chladným světlem ozařoval stromy a vrhal děsivé stíny. Lesní kvítí mělo sice lákavě větší sílu, ale raději by sbírala na paloucích, které se hemžily chichotajícími se děvčaty. Pro jistotu se držela těsně vedle Eleny. Ta se najednou narovнала, ohlédla a příkrčila. Jemným tlakem na paži přinutila Luccile k témuž a naznačila jí, ať je potichu.

„Někdo tam je,“ uslyšela Luccile Elenin hlas ve své hlavě.
„Kde?“

Elena ukázala mezi stromy. Luccile se musela pohnout, aby měla lepší výhled. Chvíli neviděla nic, ale pak ze stínů do měsíčního světla vyšla postava v černém. Byla to žena, vysoká a štíhlá, s vlasy staženými do ohonu. Přes ruku měla košík.

„Proč se schováváme?“
„Je na ní něco... divného.“

Luccile se podívala znovu. Byla půlnoc před letním slunovratem a po okolí pobíhaly ženy a dívky. Ty mladší sbíraly květiny na věnce, ty starší byliny. Pravdou ale bylo, že se málokterá odhodlala do lesa a žádná sama a tak hluboko. Eleně se nelíbilo, jak se žena pohybuje. Byla velmi opatrná a obezřetná, často se rozhlížela, plížila se jako šelma na lovu. Měsíční svit ozářil její tvář. Luccile se prudce nadechla.

„Ale to je...“
„Breta,“ doplnila Elena.